

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: Gž-342/05

Brčko, 10.03.2006. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Maide Kovačević, kao predsjednika vijeća, Dragane Tešić i Ruže Gligorević, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S. DOO iz B., zastupanog po punomoćniku D. M., advokatu iz B., protiv tuženog Č. M. iz B., zastupanog po punomoćniku M. Z., advokatu iz B., radi isplate duga, odlučujući o žalbi tuženog protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj P-502/04-I od 31.05.2005. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 10.03.2006. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog Č. M. iz B. se uvažava i presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj P-502/04-I od 31.05.2005. godine preinačava tako što se tužitelj S. DOO B. odbija se tužbenim zahtjevom kojim je tražio da tuženi istom isplati dug u iznosu od 7.650,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 03.09.2004. godine, kao od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, te da naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.300,00 KM, sve to u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obavezuje se tužitelj da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.200,00 KM u roku od 15 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom tuženi je obavezan da tužitelju isplati dug u ukupnom iznosu od 7.650,00 KM, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom počev od 03.09.2004. godine, kao dana, podnošenja tužbe pa do konačne isplate, kao i da naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.300,00 KM, a sve to u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Navedenu presudu žalbom pobija tuženi zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava sa prijedlogom da se žalba uvaži i prvostepena presuda preinači tako da se tužitelj u cjelosti odbije sa tužbenim zahtjevom te obaveže da tuženom naknadi troškove parničnog postupka ili da se ista presuda ukine i održi rasprava pred Apelacionim sudom Brčko Distrikta BiH.

U odgovoru na žalbu tuženog tužitelj je istakao da je prvostepeni sud bez bitnih povreda odredaba postupka, na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo kada je odlučio kao u izreci prvostepene presude, pa predlaže da se žalba odbije i pobijana presuda potvrdi.

Nakon što je pobijanu presudu ispitaio u granicama propisanim odredbom člana 292. Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH ("Službeni glasnik Brčko Distrikta BiH", broj 5/00, 1/01, 6/02 i 11/05) ovaj sud je odlučio kao u izreci, a iz slijedećih razloga:

Ovaj sud nalazi da tuženi u žalbi neosnovano ukazuje da je prvostepena presuda donesena uz bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 284. stav 2. tačka 12. Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH koje se ogleda u tome što u prvostepenoj presudi "nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama a i navedeni razlozi su nejasni i protivrječni". Naime, u pobijanoj presudi su navedeni razlozi o činjenicama za koje je prvostepeni sud ocijenio da predstavljaju odlučne činjenice u odnosu na zahtjev tužitelja u ovom sporu i isti su jasni i nisu protivrječni, tako da se odluka mogla ispitati od strane ovoga suda.

Žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, po ocjeni ovoga suda takođe nije osnovan. Ovo stoga što je prvostepeni sud u postupku utvrdio činjenice koje se odnose na to da su direktor - zakonski zastupnik tužitelja i tuženi dogovorili da tužitelj na stambenom objektu tuženog izvede određene radove (stranke su učinile nespornim da su u pitanju radovi postavljanja elektroinstalacija, vodovodne instalacije, malterisanje, glazura, ugradnja stolarije i keramike, ugradnja sanitarije, izvođenje fasadnih radova) za određenu naknadu, koju tuženi može izmiriti i nalaženjem za tužitelja konkretnih poslove kod drugih lica, da je tužitelj ugovorene radove izvršio, a da je tuženi istom dao 2.000,00 KM (po tvrdnji tužitelja na ime naknade za izvršene radove, a po tvrdnji tuženog za nabavku laminata jer se tužitelj obavezao da će laminat nabaviti i ograditi, a to nije ispunio pa je nastala situacija prolongirala useljenje tuženog u njegov objekat) te tužitelju našao poslove kod M. R., S. M. i M., sa kojima je tužitelj ugovorio izvođenje radova, na njihovim stambenim objektima.

Prvostepeni sud je na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja tuženog obavezao da tužitelju isplati naknadu za izvršene radove u iznosu od 7.650,00 KM (obzirom da je od ugovorene naknade u iznosu od 9.650,00 KM tuženi platio iznos od 2.000,00 KM) jer je kako to proizlazi iz navoda obrazloženja pobijane presude našao da tuženi nije dokazao da je sa tužiteljem zaključio Ugovor o posredovanju, po kome bi istom pripala odgovarajuća provizija.

Po mišljenju ovog suda prvostepeni sud je pogrešno primijenio materijalno pravo kada je obavezao tuženog da tužitelju plati novčanu naknadu za izvršene poslove. Naime, prema nespornim i utvrđenim činjenicama u prvostepenom postupku tužitelj (zak. zastupnik tužitelja) i tuženi su zaključili Ugovor o djelu i postigli saglasnost o predmetu i naknadi, tako što su kao predmet odredili izvođenje konkretnih a naprijed navedenih radove na stanu tuženog, a naknadu za radove su ugovorili tako da tuženi kao naručilac radova istu može platiti u određenom novčanom iznosu ili da tužitelju na ime naknade obezbijedi izvođenje radova određenog obima kod drugih lica.

Kako tužitelj u ovom sporu traži naknadu za izvršene radove po zaključenom Ugovoru o djelu, to je osnovanost njegovog zahtjeva za isplatu naknade u novcu uslovljena činjenicom je li tuženi obezbjeđenjem poslova dogovorenog obima kod drugih lica ispunio obavezu plaćanja naknade, pa se slijedom toga oslobodio obaveze plaćanja naknade u novčanom iznosu. Kako iz podataka spisa predmeta nesumnjivo proizlazi da je tuženi obezbjedio tužitelju obavljanje poslova na objektima koje je tužitelj u dogovoru sa tuženim i tražio (objekti M. R., S. M. i objekat M.) to je prvostepeni sud pogrešno primjenio materijalno pravo kada je tuženog obavezao da za izvršene radove na njegovom objektu plati novčanu naknadu tužitelju, jer je tuženi svoju obavezu proizašlu iz Ugovora o djelu zaključenog sa tužiteljem ispunio na navedeni način, a na šta ukazuje i u žalbi, obzirom da isti pozivanjem na posredovanje faktički ukazuje da je, kao naručilac posla, u nastalom pravnom odnosu sa tužiteljem svoju ugovornu obavezu ispunio (svi navodi žalbe tuženog u konačnom se svode na činjenicu da tuženi ne duguje ništa tužitelju po osnovu zaključenog ugovora o djelu). Obzirom da se naknada kod Ugovora o djelu određuje prvenstveno ugovorom, to je i način plaćanja stvar saglasne izjave volja ugovarača (u konkretnom slučaju su ugovorili novčanu naknadu ili obezbjeđenje određenih poslova za tužitelja kod drugih lica) i kako ugovoreni način plaćanja, po mišljenju ovoga suda, nije u suprotnosti sa prinudnim propisima, zahtjev tužitelja u ovom sporu nije osnovan kod činjenice da je tuženi obavezu plaćanja već ispunio na navedeni način.

Obzirom da saglasno odredbi člana 113. stav 2. Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH, sud kada preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek odlučuje o troškovima cijelog postupka, to je tužitelju na osnovu odredbe člana 102. stav 1. istog zakona obavezao da tuženom naknadi troškove postupka u iznosu od 1.200,00 KM, a koji se sastoje od troškova zastupanja tuženog po punomoćniku (na 5 ročišta x 150,00 KM), troškova pristupa jednog svjedoka (50,00 KM) i troškova takse na žalbu (400,00 KM), sve prema advokatskoj tarifi RS.

Sa navedenih razloga valjalo je odlučiti kao u izreci, a na osnovu odredbe člana 301. Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH.

PREDSJEDNIK VIJEĆA,

Maida Kovačević